

„Deres Højærværdighed maa undskylde mig; mine kirkelige Forretninger kalder mig. Forhaabentlig har jeg den Tilfredsstillelse at se Deres Højærværdighed igen, naar jeg kommer tilbage,“ — hvorpaa han, uden at afvente noget Svar, satte sin Stol ind under Bordet og bortfjernede sig med majestætiske Skridt.

Et Øjeblik efter rejste ogsaa de andre sig. Med alvorlig Mine gav Bispen baade Frøken Ragnhild og Emanuel Haanden, og til den sidste sagde han i en Tone, der slet ikke længer syntes paavirket af nogen Erindring om en udførlig motiveret Klage:

„Jeg kunde have Lyst til at se mig lidt omkring i Egnen. Har De noget imod, Hr. Kapellan, at være min Ledsager paa en Spadseretur, indtil Provst Tønnesen vender tilbage. Vi har vel nok et eller andet at kunne tale om under Vejs.“

Emanuel blev rød og bukkede.

Frøken Ragnhild, der var bleven staaende henne ved Bordet, iagttog i dette Øjeblik de to Mænd med et Par Øjne, der straaede af Foragt. Hun var klædt i en lys, klar Sommerkjole med indvævede Silkestriber, bar en finstraæt Straahat med Strudsfjer, og saa' ualmindelig godt ud. Da Bispen vendte sig imod hende for „at anbefale